

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 112.340 van 6 november 2002
in de zaak A.104.776 /VII-23.765.**

In zake :

1. XXX,
 2. XXX,
- die woonplaats kiezen bij:
advocaat M. MANDELBLAT,
kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
A. Reyerslaan 41, bus 8

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Albanese nationaliteit, op 17 mei 2001 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2001 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 3 oktober 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 18 juni 2001 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 6 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 1 oktober 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen kwamen België binnen op 25 september 2000 en verklaarden zich op de volgende dag vluchteling.

1.2. Op 3 oktober 2000 nam de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 13 april 2001 bevestigde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen als volgt :

Ten aanzien van de eerste verzoekende partij:

"Betrokkene werd verhoord op 30 november 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Albanese taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Mandelblat.

Volgens zijn opeenvolgende verklaringen zou betrokkene, die de Albanese nationaliteit beweert te bezitten, sinds 1995 lid zijn van de "Democratische Partij" (DP) en van de vereniging "Çamera". Tijdens de verkiezingen van 29 juni 1997 zou betrokkene zijn aangesteld als voorzitter van het kiesbureau voor zijn wijk te Fier. Op 14 september 1998 zou betrokkene hebben deelgenomen aan de protestbeweging te Tirana naar aanleiding van de moord op A.H.. Drie dagen later zou hij thuis een convocatie van het parket ontvangen hebben waarin stond vermeld dat hij zich diende aan te melden op het politiecommissariaat van Fier. Betrokkene zou hierop zijn ingegaan, waarna hij twee dagen zou vastgehouden en mishandeld zijn door de politie. Op 19 september 1998, de dag waarop hij voor de rechtbank diende te verschijnen, zou hij echter, omwille van gezondheidsproblemen, de toestemming gekregen hebben naar huis te gaan terwijl het proces verder plaatsvond. Betrokkene zou hierop naar Lushnise gegaan zijn waar hij tot begin oktober 1998 zou verbleven hebben bij zijn neef.

Gedurende zijn verblijf in Lushnije zouden betrokkene vrouw en familieleden verscheidene keren door de politie zijn lastiggevallen waarbij ze werden bedreigd en beledigd. Op 2 oktober 1998 zou hij naar Fier zijn teruggekeerd, waar hij op dezelfde dag een convocatie zou hebben ontvangen waarin stond vermeld dat hij zich op 19 oktober 1998 diende aan te melden op het politiecommissariaat te Fier. Op 19 oktober 1998 zou hij naar het politiecommissariaat van Fier zijn gegaan.

Daar zou hij gedurende twee dagen zijn vastgehouden en mishandeld. Op 21 oktober 1998 zou hij door de rechtbank van Fier veroordeeld zijn geweest tot vier jaar gevangenisstraf, waarvan hij slechts 17 maanden zou hebben uitgezeten, wegens actieve deelname aan de illegale protestbeweging te Tirana op 14 september 1998. Tijdens zijn verblijf, in de gevangenis van Lushnije zou hij eveneens mishandeld zijn. Dankzij de hulp van een advocaat zou hij op 20 mei 2000 terug in vrijheid zijn gesteld. Nadat betrokkene in vrijheid werd gesteld, zou hij door onbekenden op straat beledigd en mishandeld geweest zijn en zou hij verscheidene anonieme dreig telefoons hebben gekregen. In augustus 2000 zou hij eveneens zijn winkel hebben moeten verkopen na door de Financiële politie te zijn afgeperst. Op 15 september 2000 zou de politie rond 20.00 uur 's avonds bij betrokkene thuis zijn langsgeslagen waarbij ze zijn huis zouden beschoten hebben en betrokkene en zijn vrouw zouden mishandeld hebben. Na dit incident zou betrokkene alleen naar zijn neef B. C. in Vlorë gevlucht zijn. De volgende dag zou deze neef betrokkene vrouw in Fier gaan ophalen zijn om vervolgens samen naar Vlorë te gaan. Op 21 september 2000 zou hij met zijn vrouw XXX, Albanië verlaten hebben, richting Italië, waar ze 3 dagen zouden hebben verbleven, alvorens naar België verder te reizen. Op 26 september 2000 diende hij een asielaanvraag in. Betrokkene zou niet kunnen terugkeren uit schrik voor de leden van de Socialistische Partij die hen zoeken, en druk uitoefenen op hemzelf en zijn familie.

Ter ondersteuning van zijn asielaanvraag legde betrokkene volgende documenten neer: een lidkaart van de "Democratische Partij", dd. 17 maart 1995 afgeleverd te Fier; een certificaat ter bevestiging van betrokkene lidmaatschap van de "Democratische Partij", dd. 11 september 2000 afgeleverd te Fier; een diploma secundair onderwijs van betrokkene (1988 - 1992), dd. 24 oktober 2000 afgeleverd te Fier; een medisch attest van betrokkene naar aanleiding van zijn mishandeling door onbekenden op 10 september 2000, dd. 10 september 2000 afgeleverd te Fier; een diploma secundair onderwijs van betrokkene vrouw XXX (1993 - 1994), afgeleverd te Fier; een convocatie van het parket bij de rechtbank voor eerste aanleg, dd. 2 oktober 1998 afgeleverd te Fier; een arrestatiebevel voor betrokkene van het parket bij de rechtbank van eerste aanleg, dd. 17 september 1998 afgeleverd te Fier; een certificaat van familiesamenstelling, dd. 16 augustus 2000 afgeleverd te Fier; een geboorteakte van betrokkene, dd. 16 augustus 2000 afgeleverd te Fier; een geboorteakte van betrokkene echtgenote, dd. 16 augustus 2000 afgeleverd te Fier; een attest van het Ministerie van Justitie ter bevestiging van de gevangenschap van betrokkene vader, dd. 21 augustus 2000 afgeleverd te Fier; een attest dat betrokkene arrestatie op 17 september 1998 en zijn vrijlating twee dagen later omwille van medische redenen bevestigt, dd. 25 augustus 2000 afgeleverd te Fier en een attest ter bevestiging van betrokkene lidmaatschap bij de volksbeweging "Çamëria", uitgereikt te Fier, dd. 29 augustus 2000.

Er dient te worden gewezen op een aantal fundamentele tegenstrijdigheden tussen betrokkene verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal waardoor de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas sterk wordt ondermijnd.

Zo verklaarde betrokkene op de DVZ dat hij op 17 september 1998 bij hem thuis in Fier een arrestatiebevel van de politie overhandigd kreeg waarna de politie hem meenam naar het commissariaat te Fier. Op het CGVS beweerde hij daarentegen dat hij dit bevel niet persoonlijk ontvangen heeft en dat hij zich zelf op het politiecommissariaat van Fier is gaan aanmelden (verhoor CGVS p. 5 en 6). Verder beweerde hij dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken na zijn vrijlating op 19 september 1998 naar Lushnije vluchtte waar hij zich tot 17 december 1998 verschoor bij familie. Op het CGVS verklaarde hij daarentegen slechts tot oktober 1998 in Lushnije te hebben verbleven alvorens naar Fier terug te keren (verhoor CGVS p. 7). Volgens zijn verklaringen op de DVZ ontving betrokkene een oproepingsbrief om op 19 oktober 1998 voor de rechtbank van Fier te verschijnen. Hij zou deze echter niet persoonlijk ontvangen hebben noch op de oproeping zijn ingegaan aangezien hij op dit moment nog in Lushnije was. Op het CGVS verklaarde hij aanvankelijk op 2

oktober 1998 persoonlijk deze convocaties te hebben ontvangen (verhoor CGVS p. 5 en 8). Later verklaarde hij dan weer dat hij niet weet hoe deze convocaties bij hem thuis werd bezorgd aangezien hij op dat moment niet thuis was (verhoor CGVS p. 14). Verder beweerde hij eveneens op het CGVS dat in deze oproeping stond vermeld dat hij zich op 19 oktober 1998 op het politiecommissariaat diende aan te melden (verhoor CGVS p. 8) i.p.v. bij de rechtbank.

Overeenkomstig zijn verklaringen op de DVZ ontving hij, na zijn terugkeer uit Lushnija, een tweede oproeping om op 19 december 1998 voor de rechtbank van Fier te verschijnen, waar hij tot 4 jaar gevangenisstraf zou zijn veroordeeld. Op het CGVS beweerde hij daarentegen dat hij na de eerste convocaties van 2 oktober 1998, waarin stond vermeld dat hij zich op 19 oktober 1998 bij het politiecommissariaat diende aan te melden, reeds op 21 oktober 1998 voor de rechtbank diende te verschijnen waar hij tot 4 jaar gevangenisstraf werd veroordeeld (verhoor CGVS p. 8). Op de DVZ beweerde hij zijn straf te hebben uitgezeten in de gevangenis van Fier, terwijl hij op het CGVS verklaarde 17 maanden te zijn opgesloten geweest in de gevangenis van Lushnija. (verhoor CGVS p. 9) Verder verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in september 2000 werd verkozen tot secretaris van een lokale commissie voor de verkiezingen die plaatsvonden op 2 oktober 2000. Op het CGVS beweerde hij daarentegen tot voorzitter van een lokale commissie voor de verkiezingen die plaatsvonden op 29 juni 1997 te zijn verkozen (verhoor CGVS p. 2). Op de DVZ verklaarde betrokkene dat hij in 1998 zijn voedingswinkel in Fier diende te verkopen nadat hij door de Financiële politie was bedreigd. Op het CGVS beweerde hij echter in augustus 2000 zijn winkel om deze reden te hebben verkocht (verhoor CGVS p. 9). Ten slotte verklaarde hij op de DVZ dat de politie op 15 september 2000 bij hem thuis binnenviel nadat ze zijn woning had beschoten. Op het moment dat zijn huis werd beschoten zou betrokkene uit zijn huis gevlucht zijn. Op het CGVS verklaarde hij daarentegen dat hij, net als zijn vrouw en zijn ouders, door politieagenten werd mishandeld nadat ze bij hem thuis waren binnengevallen (verhoor CGVS p. 15).

Er dient eveneens te worden gewezen op een aantal fundamentele tegenstrijdigheden tussen betrokkenes verklaringen en de verklaringen van zijn echtgenote afgelegd op het CGVS. Zo verklaarde betrokkene dat hij op 17 september 1998 thuis een convocaties ontving met de melding zich aan te bieden op het politiecommissariaat van Fier dezelfde dag. Na deze te hebben ontvangen, zou hij zich direct bij de politie hebben aangemeld (verhoor vrouw CGVS p. 6). Betrokkenes echtgenote beweerde daarentegen dat de politie op 17 september 1998 bij hen thuiskwam en haar man direct meenam naar het politiekantoor (verhoor vrouw CGVS p. 4 en 5). Betrokkene verklaarde verder na zijn vrijlating op 19 september 1998 naar Lushnija te zijn gegaan waar hij tot oktober 1998 verbleef (verhoor CGVS p. 7). Overeenkomstig de verklaringen van betrokkenes echtgenote verbleef haar man tot half december 1998 in Lushnija alvorens naar Fier terug te keren (verhoor vrouw CGVS p. 6). Ten slotte beweerde betrokkene dat zijn vrouw hem geregeld kwam bezoeken in de gevangenis (verhoor CGVS p. 9) terwijl zijn vrouw daarentegen beweerde geen enkel contact te hebben gehad met haar man gedurende diens 17 maand durende detentie (verhoor vrouw CGVS p. 9).

Wat de door betrokkene neergelegde documenten betreft, dient te worden gewezen op het gebrek aan diakritische tekens in voornoemd attest, afgeleverd door het Ministerie van Openbare Orde, dd. 25 augustus 2000, het attest afgeleverd door het Ministerie van Justitie, dd. 21 augustus 2000; en het arrestatiebevel van 17 september 1998 van het parket van Fier. Verder kan worden opgemerkt dat het arrestatiebevel van 17 september 1998 en de convocaties van het parket, dd. 2 oktober 1998, door dezelfde persoon, maar in een andere hoedanigheid (officier van de gerechtelijke politie voor het arrestatiebevel en procureur van het parket bij de rechtbank van eerste aanleg) werden ondertekend.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan helemaal geen geloof gehecht worden aan betrokkenes beweerde vluchtmotieven en kan evenmin aan de door betrokkene neergelegde documenten enige doorslaggevende bewijskracht gegeven worden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en

aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 3 oktober 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Ten aanzien van de tweede verzoekende partij :

"Betrokkene werd verhoord op 5 maart 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Albanese taal machtig is.

Volgens haar opeenvolgende verklaringen zou betrokkene de Albanese nationaliteit bezitten. Haar echtgenoot zou sinds 1995 lid zijn van de "Democratische Partij" (DP). Op 14 september 1998 zou haar echtgenoot hebben deelgenomen aan de protestmanifestatie ten gevolge van de moord op A. H.. Tijdens deze manifestatie zou haar man gefilmd zijn. Op 17 september 1998 zou de Albanese politie bij betrokkene thuis zijn langsgesproken om haar echtgenoot te arresteren wegens zijn deelname aan de protestbeweging op 14 september 1998. Betrokkene zelf zou door de politie zijn uitgescholden. Haar echtgenoot zou zijn meegenomen naar het politiecommissariaat van Fier, waar hij gedurende twee dagen zou zijn vastgehouden en mishandeld. Op 19 september 1998 zou haar man in vrijheid zijn gesteld onder de voorwaarde dat hij zich terug zou aanmelden op het politiecommissariaat. Hierna zou betrokkene echtgenoot, nadat hij nog even naar huis zou gegaan zijn, zijn ondergedoken bij familie in Lushnije. Daar zou hij tot half december 1998 verbleven hebben alvorens naar Fier terug te keren. Tijdens de periode dat haar echtgenoot in Lushnije verbleef, zou de politie om de twee à drie dagen bij betrokkene thuis zijn langsgesproken op zoek naar haar man. Nadat betrokkene echtgenoot uit Lushnije was teruggekeerd, zou de politie op 17 december 1998 opnieuw thuis zijn langsgesproken. Ze zouden haar man geslagen en terug gearresteerd hebben. Na twee dagen te zijn vastgehouden op het politiekantoor van Fier, zou hij op 19 december 1998 tot vier jaar gevangenisstraf zijn veroordeeld. Hiervan zou hij slechts zeventien maanden hebben uitgezeten in de gevangenis van Lushnije. Op 17 mei 2000 zou haar man vrijgelaten zijn. In augustus/september 2000 zou betrokkene thuis twee keer per dag dreigtelefoons ontvangen hebben waarin het leven van haar man werd bedreigd indien hij zijn DP-activiteiten zou verderzetten. Op 10 september 2000 zou haar man door de politie op straat geslagen zijn. Vijf dagen later zou de politie betrokkene huis beschoten hebben. Haar man zou, op het moment dat hij de schoten hoorde zijn weggevlucht naar Vlorë waar hij bij familie zou verbleven hebben. De politie zou vervolgens het huis zijn binnengevallen op zoek naar haar echtgenoot en haar documenten. Een van de agenten zou eveneens getracht hebben betrokkene te verkrachten. Nadat ze een oproep ontvingen, zouden ze plots terug vertrokken zijn. De volgende dag zou de neef van betrokkene echtgenoot haar in Fier zijn komen ophalen, waarna ze naar haar man in Vlorë zou gebracht zijn. Op 21 september 2000 zouden ze via Italië naar België vertrokken zijn, waar ze op 25 september 2000 aankwamen en op 26 september 2000 een asielaanvraag indienden.

Er dient te worden gewezen op een aantal fundamentele tegenstrijdigheden tussen betrokkene opeenvolgende verklaringen en de verklaringen van haar echtgenoot afgelegd op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde betrokkene dat de Albanese politie op 17 september 1998 bij hen thuis binnenviel en haar echtgenoot arresteerde (CGVS p. 4), terwijl haar echtgenoot daarentegen verklaarde dat hij op 17 september 1998 thuis een convocatie van het parket ontving waarin stond vermeld dat hij zich op het politiecommissariaat van Fier diende aan te melden. Dezelfde dag nog zou hij zelf naar het politiekantoor gegaan zijn (CGVS man p. 6). Verder beweerde betrokkene dat haar man, nadat hij door de politie was vrijgelaten, naar Lushnije vertrok waar hij tot december 1998 verbleef (CGVS p. 6). Haar echtgenoot stelde echter slechts tot oktober 1998 in Lushnije te hebben verbleven alvorens naar Fier terug te keren (CGVS man p. 7). Overeenkomstig betrokkene's verklaringen kwam haar echtgenoot, in de periode dat hij in Lushnije verbleef, haar af en toe bezoeken in Fier (CGVS p. 6), terwijl haar echtgenoot beweerde enkel via familieleden contact te hebben gehad met zijn vrouw (CGVS p. 7). Verder verklaarde ze dat, nadat haar man uit Lushnije was teruggekeerd,

de politie op 17 december 1998 bij hen thuis kwam waarbij haar man geslagen en opnieuw gearresteerd werd. Op 19 december 1998 zou hij door de rechtbank veroordeeld zijn (CGVS p. 8). Haar echtgenoot beweerde daarentegen dat hij op 2 oktober 1998 naar Fier terugkeerde, waar hij een convocatie ontving om zich op het politiecommissariaat van Fier aan te melden op 19 oktober 1998. Op 21 oktober 1998 zou hij door de rechtbank tot vier jaar gevangenisstraf veroordeeld zijn (CGVS p. 8). Volgens betrokkenes verklaringen had ze gedurende de zeventien maanden durende effectieve detentie van haar echtgenoot geen enkel contact met hem (CGVS p. 9), terwijl haar echtgenoot stelde dat zijn vrouw hem kwam bezoeken in de gevangenis (CGVS p. 9).

Voor het overige steunt betrokkene haar asielmotieven op de door haar echtgenoot, XXX aangehaalde motieven. Daar in hoofde van deze laatste een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen werd, kan ten aanzien van betrokkene evenmin gesteld worden dat zij haar land van herkomst verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 3 oktober 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren".

Dit zijn de bestreden beslissingen;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een enig middel aanvoeren dat als volgt luidt:

"Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 52 §1, 2/b) van de wet van 15.12.1980 en van het begrip 'Vluchteling' in de zin van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingen-conventie.

Om een behoorlijke beslissing te kunnen nemen vrij van vergissingen naar recht en feiten, moet het bestuur de informatie op een volledige wijze verzamelen, zorgvuldig, oprecht en wezenlijk - de formele elementen zijn desalniettemin ontoereikend - op tijd en tegensprekelijk.

Tegenpartij beweert ten onrechte dat verzoekers fundamentele tegenstrijdigheden hebben afgelegd. Inderdaad, de vastgestelde tegenstrijdigheden zijn louter van minieme aard en enkel het vrucht van misverstanden, of van verkeerde vertalingen, of zelfs van vergetelheid.

Het C.G.V.S. stoelt zijn weigering echter ten onrechte op het volgende :

A) Wat betreft de omstandigheden van het arrestatiebevel van 17.09.1998 ...
In werkelijkheid, na verzoekers' deelname aan de protestbeweging van 14.09.1998, is de Albanese politie op 17.09.1998 bij hem thuis langs geweest en heeft hem daadwerkelijk meegenomen naar het politie-commissariaat van Fier, waar hij wel degelijk 2 dagen lang vastgehouden en mishandeld werd. Hij was dus op dat moment thuis wel aanwezig.

B) Wat betreft zijn verschuiling in Lushnija ...

Verzoeker is ondergedoken bij familie in Lushnija tot half december 1998, en niet tot oktober 1998.

C) Wat betreft de oproepingsbrief voor de rechtbank van Fier...

Nadat verzoeker uit Lushnije terug thuis was gekeerd, is de politie hem opnieuw op 17.12.1998 thuis komen arresteren en werd hij 2 dagen vastgehouden op het politiekantoor van Fier, waarna hij op 19.12.1998 tot 4 jaar gevangenisstraf veroordeeld werd. De oproepingsbrief dateert dus niet van 19 oktober 1998, maar wél van 19 december 1998, datum waarop hij terug thuis gekeerd was, en dus niet meer schulde. Bovendien werd hij wél vastgehouden op het politiekantoor van Fier tot 19.12.1998, datum waarop hij door de rechtbank van Fier tot 4 jaar gevangenisstraf veroordeeld werd. Er is dus hier blijkbaar een verwarring geweest tussen 2 verschillende datums, zijnde 19 oktober enerzijds, en 19 december anderzijds.

D) Omstandigheden van zijn gevangenisstraf

Hij is 17 maanden opgesloten geweest niet in de gevangenis van Lushnije, maar wel in de gevangenis van Fier. Lushnije was de stad waar hij schulde voor zijn gevangenisstraf. Tijdens deze 17 maanden gevangenisstraf kon verzoeker het bezoek van zijn echtgenote niet krijgen, hoewel hij dit wel wenste.

E) Datum waarop hij tot voorzitter van een lokale verkiezingscommissie verkozen werd ...

Het was niet in september 2000 dat hij tot secretaris van de lokale verkiezingscommissie verkozen werd, doch wel op 29.06.1997.

F) Wat betreft het voorval van 15.09.2000 vanwege de politie...

Op 15.09.2000 is de politie bij hem thuis binnengevallen, zonder echter zijn woning te beschieten. Hij werd wel door de politie mishandeld, net als zijn vrouw en zijn ouders. De 'beschieting door de politie' is waarschijnlijk te wijten aan een misverstand met de tolk.

G) Betreffende het arrestatiebevel van 17.09.1998 en de convocatie van het parket dd. 2.10.1998 ...

Tegenpartij sluit het arrestatiebevel van 17.09.1998 en de convocatie van het parket dd. 2.10.1998 uit omwille van het feit dat deze twee documenten door dezelfde persoon, maar in andere hoedanigheid (officier van de gerechtelijke politie voor het arrestatiebevel en procureur van het parket bij de rechtbank van Iste aanleg voor de convocatie), werden ondertekend, zonder verder diepere investigatie. Welnu, het is niet prime facie uit te sluiten, dat eenzelfde persoon in 2 verschillende hoedanigheden kan fungeren in een land waar niet dezelfde gerechtelijke structuur als in België heerst. Het is algemeen bekend dat de gerechtelijke instanties in Albanië niet georganiseerd zijn zoals wij het horen. Bijgevolg kunnen aan de door verzoekers neergelegde documenten wél enige doorslaggevende bewijskracht gegeven worden. Immers, de vrees voor vervolging van verzoeker werd aldus wel door objectieve feiten ondersteund.

H) 'De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is'.

In tegenstelling met deze bewering, moet opgemerkt worden dat de streek waaruit verzoekers afkomstig zijn, t.w. Albanië, een streek is waarvan tegenpartij zelf aanneemt dat het land geteisterd wordt door een aanhoudende golf van geweldplegingen door allerlei rivaliserende criminele bendes. In casu hebben verzoekers op voldoende wijze gegevens aangebracht dat, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, van de Conventie van Genève, zodat hun asielaanvraag niet kennelijk ongegrond mag verklaard worden, waarvan de motieven wél met de criteria van de Conventie van Genève overeenstemmen.

Het middel blijkt aldus gegronnd te zijn. Bijgevolg zijn de aangevochten beslissingen niet deugdelijk gemotiveerd".

2.2. Overwegende dat het middel er in bestaat dat verzoekers stuk voor stuk de tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissingen werden vastgesteld bespreken en er een andere versie van geven; dat dit neerkomt op een nieuwe feitelijke uiteenzetting waarover de Raad van State, gelet op zijn marginale toetsingsbevoegdheid, niet vermag te oordelen; dat deze tegenstrijdigheden, zoals vastgesteld in de bestreden beslissingen echter overeenstemmen met de verklaringen van verzoekers voor het Commissariaat-generaal; dat

verzoekers voorts geen pogingen doen om het tegendeel aan tonen; dat het enig middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes november tweeduizend en twee, door :

Mevr. M.-R. BRACKE, kamervoorzitter,

de H. C. VERHAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.